

Hồi thứ ba

Âi Bạch Lang, Bửu Lâm nhìn cha Giết Lưu Phương, Mai thị rạng tiết

Bửu Lâm vâng lời cầm cán roi lên xem, thì thấy có mấy chữ “Uất Trì Bửu Lâm”
Bửu Lâm nhìn thấy thất kinh nói:

– Nếu vậy thì con là họ Uất Trì, chứ không phải họ Lưu sao? Xin mẹ thuật hết đầu
đuôi cho con rõ, kéo lòng con nóng nảy không biết ra sao?

Mai phu nhân nói:

– Vì mẹ sợ nói ra sớm thì con nghi ngại nghi tin, nên phải viện đồ vi chứng trước.
Con ôi! Nay mẹ kể lại những nỗi niềm khi trước, thật là nhớ ngày ruột bầm gan. Con ôi!
Nguyên trước kia cha con gốc thợ rèn tại Sóc Châu huyện Ma Y bên Trung thổ, chuyên
làm ruộng với thợ rèn. Thuở ấy vua Đường chiêu binh mãi mã đang đánh dẹp nhà Tùy.
Cha con tham chữ công danh quyết xuống Thái Nguyên đầu quân, mẹ hết sức can gián
mà chẳng được. Lúc ấy mẹ đang có thai không tiện đi theo, nên mẹ mới bảo cha con để
lại một vật làm tin, đặt sau này nhìn nhau còn hội ngộ. Cha con mới nói bây giờ chỉ có
một cặp roi, cây mái chạm hai chữ Kính Đức rồi, còn cây trống để lưu lại mà làm đồ di
tích. Cha con nói dứt lời mới khắc vào roi bốn chữ “Uất Trì Bửu Lâm” trao cho mẹ mà
dặn rằng: “Nếu như ngày sau sinh gái thì thôi, còn như sanh trai thì đặt tên theo đó cho dễ
nhìn nhau”. Cha con dặn rồi liền đi xuống đầu quân, từ ấy biệt vô âm tín. Qua ít tháng
sau, Lưu Phương kéo binh qua phá xóm phá làng, bắt mẹ đem về mà ép duyên cảm sắc,
bởi Phiến quốc đàn bà lắm kẻ xấu xa nên lũ đục rửa hề thấy phụ nữ Trung Nguyên thì mê
sa lắm! Lúc ấy mẹ cũng muốn liều mình tử tiết, nhưng đang bọc con trong mền trong
lòng, rồi e tuyệt tự bên chồng, nên phải quyền giả lần lữa, chờ sanh con ra mà nuôi nấng
cho đến khôn lớn, đợi cha con dẹp Bắc hầu phụ tử đoàn viên rồi ẹm sẽ cam đành tử biệt.
Con ôi! Nếu con có thương mẹ mà tưởng tình cha, thì kíp mau lo việc phụ tử nhận nhau,
giết kẻ cừu mà báo oán.

Bửu Lâm nghe qua mấy lời, như người say mới tỉnh, vùng la lớn lên rằng:

– Mẹ ôi! Con là con bất hiếu! Đi bệnh kẻ đại cừu mà đánh với cha. Thôi để bây giờ
con đi chém đầu thằng Phiến cầu này rồi lạy cha con mà tạ tội.

Bửu Lâm nói xong liền rút gươm mà chạy ra khỏi cửa, Mai phu nhân lật đật kêu lại
mà rằng:

– Bửu Lâm! Con chó nên nóng nảy!

Bửu Lâm dừng chân lại nói:

– Sao mẹ không để con lấy đầu kẻ cừu nhơn cho rồi, nữ cản trở dần dà làm chi vậy?

Mai phu nhơn nói:

– Vì chỗ nó ngủ có nhiều tướng giữ gìn, nếu con cầm gươm vào đó thì ắt khó toàn mạng, chi bằng tính kế rồi sẽ thi hành.

Bửu Lâm hỏi:

– Chẳng hay mẹ tính kế chi bây giờ?

Mai phu nhơn nói:

– Con hãy dần lòng để đến khi ra trận rồi dụ cha con đến nơi vắng vẻ mà trần tỏ sự tình, rồi trá bại về thành phá nát cửa thành rước tướng Đường vào bắt sống đưa cừu, chừng ấy sẽ mặc lòng phân thân xẻ thịt. Kế ấy có ba điều lợi. Một là trả đặng cừu cho mẹ; hai là phụ tử đoàn viên; ba là lấy ải giữm cho cha con, giúp cha con đặng thắng thêm công trạng.

Bửu Lâm nói:

– Tuy kế ấy hay thật, nhưng làm sao con chịu thấu đêm nay.

Mai phu nhơn nói:

– Thế thường dục tốc bất đạt, nếu con thương mẹ thì phải ráng chờ.

Bửu Lâm thương mẹ cực chẳng đã phải vâng lời, dẹp giận nuốt hờn mà lui ra.

– Trọn đêm ấy Bửu Lâm nằm lăn qua trở lại, thao thức mãi ngủ không yên giấc. Trời đông vừa rạng, Bửu Lâm vào phòng thưa với Mai phu nhơn rằng:

– Một lát đây con ra trận, quyết dất cha con về đoạt ải mà tận sát cừu nhơn.

Mai phu nhơn nói:

– Con có đi thì phải tiêu tâm cẩn thận mà làm, chó có lỗ mãng e lụy đến thân, cô ghi nhớ mấy điều hôm qua mẹ dặn nghe.

Bửu Lâm vâng lời, đi đội khôi mang giáp, giắt roi sắt vào lưng, rồi xách giáo xông ra phía trước.

Lúc ấy Lưu Quốc Trinh đã thức dậy, đang cùng chư tướng bàn luận việc binh cơ, Quốc Trinh thấy Bửu Lâm xách giáo hăm hở bước ra liền hỏi:

– Bữa nay con muốn xuất trận nữa sao mà nai nịt vậy?

Bửu Lâm thấy hỏi giận dữ căm gan, ước muốn ăn tươi nuốt sống mới đã nhưng ráng dần cơn giận đáp xuôi rằng:

– Quyết báo thù, chặt đầu cừu nhơn nội ngày hôm nay chẳng đợi bữa nào nữa hết!

Nói xong bỏ đi ra thẳng ngựa, Lưu Quốc Trinh bèn kêu quân sĩ lại dặn rằng:

– Ta bị bệnh chưa lành nên phải tịnh dưỡng, vậy chúng bây ra đó xem, chừng hễ thấy công tử thất thế thì mau giống mã.

Quân sĩ vâng lệnh kéo nhau theo Bửu Lâm xuất trận.

Thật là:

Cổ kê guom đến mà không biết.

Hầu phải tên vào mắt chẳng hay.

Nói qua Bửu Lâm thắng ngựa xong, bèn thót lên hơi giáo giục riết qua dinh Đường, kêu lớn lên rằng:

– Bớ quân sĩ nhà Đường, hãy mau bảo lão Uất Trì ra đây chiến đấu với ta.

Quân sĩ y lời lật đặt vào báo lại. Tàn nguyên soái nghe qua chưa kịp nói chi, Uất Trì Cung liền bước tới thưa rằng:

– Bẩm nguyên soái, hôm qua tôi có hứa với nó ngày mai quyết trận tử sanh, xin nguyên soái cho tôi đi kéo nó khi rằng thất tín.

Tàn nguyên soái nói:

– Theo lẽ thì phải như vậy! Nhưng tướng quân khá nên cẩn trọng.

Uất Trì Cung vâng lệnh đề thương lên ngựa kéo binh xông ra. Đến nơi Uất Trì Cung hoành thương hỏi lớn rằng:

– Thằng Phiến con! Bộ nhà mi chưa ghê tài lão tướng sao? Mà hôm nay còn đòi mời nữa đó?

Bửu Lâm làm thinh, giựt ngựa xông tới đánh nhầu, đánh một hồi đặng chừng sáu hiệp, Bửu Lâm trở giáo nói lớn rằng:

– Tướng già ngủ một đêm mạnh hơn tướng trẻ chớ! Thôi ta chịu thua ngươi đó.

Dứt lời quay ngựa chạy tuốt vô rừng, Uất Trì Cung cười nói:

– Đồ mi trốn đâu cho khỏi tay ta!

Nói rồi quay ngựa đuổi riết theo. Bửu Lâm chạy một hồi cách xa ải thật xa, bèn quay ngựa đỡ giáo thưa rằng:

– Thưa cha! Xin đừng giết con!

Nói dứt lời liền quăng giáo nhảy xuống ngựa quỳ lạy. Uất Trì Cung nói:

– Thôi ta không giết đâu! Nếu ngươi có sợ thì đầu hàng, và mau về dâng ải đặng còn công lớn.

Bửu Lâm nói:

– Con đã nhìn cha mà cha không biết sao?

Uất Trì Cung nói:

– Người nhìn lầm rồi! Ta ở Trung Nguyên, bao giờ lại có con Phiên quốc! Mà ta đây xưa nay cũng không có con nữa!

Bửu Lâm nói:

– Xin cha nhớ lại chuyện cách đây mười chín năm trước khi cha còn làm thợ rèn ở huyện Ma Y Sóc Châu, mẹ con là Mai thị, lúc vừa có thai con thì cha đi đầu quân, lẽ nào cha đành quên phúc vậy?

Uất Trì Cung nghe nói sực nhớ lại, bèn rơi lụy mà rằng:

– Phải phải! Khi ta đi đầu quân thì vợ ở nhà đang có thai, người có dặn vật để làm tin, vậy người hãy trao cho ta nhìn tường chơn giả.

Bửu Lâm nói:

– Thừa cha! Vật tin con có sẵn đây.

Nói rồi rút cây roi trống dăng lên. Uất Trì Cung nhìn xem đã đúng, bèn nhảy xuống ngựa nắm tay Bửu Lâm mà rằng:

– Trời khiến cha con gặp gỡ, thật là điều may mắn chẳng cùng! Khi trước cha đi đầu quân vừa được chữ công danh liền sai người về rước mẹ con mà không gặp, nay mẹ con mạnh giỏi thế nào và ai đem mẹ con về Bắc Phiên vậy?

Bửu Lâm thưa:

– Khi cha đi đầu quân rồi, thì mẹ con ở nhà rất nghèo nàn cơ cực, kể sau Lưu Quốc Trinh sang phá xóm phá làng mà bắt mẹ con. Lúc ấy mẹ con cũng muốn tử tiết hủy mình, nhưng chỉ e tuyệt tự bên chồng, nên phải thuận với Quốc Trinh lo nuôi con đợi cha dẹp Bắc. Hôm nay mẹ bảo con ra trần nhìn cha, xin cha hãy an lòng và đừng nhớ chi đến chuyện cũ và tha tội cho mẹ con con.

Uất Trì Cung nghe qua mừng quá hỏi:

– Bây giờ làm sao mà gặp mẹ con cho đặng?

Bửu Lâm nói:

– Mẹ có dặn bảo khi nào gặp cha thì trá bại về thành, mở cửa thành rước binh Đường vào nội công ngoại kích bắt Quốc Trinh mà dăng ải.

Uất Trì Cung nói:

– Kế ấy rất hay. Vậy cha chứ giả chạy, con cứ đuổi theo, đặng về dinh viện thêm binh tướng.

Uất Trì Cung nói dứt lời quay ngựa chạy tuốt về dinh, còn Bửu Lâm thì rượt theo diệp võ giương oai giả đồ khiêu khích.

Khi Uất Trì Cung vào đến dinh trung, mới thưa với Tần Thúc Bảo rằng:

– Ải Bạch Lang chắc mười phần sẽ lấy đặng.

Tần Thúc Bảo cười nói:

– Giặc còn kêu réo ngoài cửa mà tướng quân nói lấy ải cái nỗi gì?

Uất Trì Cung mỉm cười, rồi đem hết tự sự mà thuật lại cho Tần Thúc Bảo nghe và nói rằng:

– Xin nguyên soái cho thêm binh giúp sức thì chắc là toàn thắng thành công.

Tần Thúc Bảo y lời rồi phát lệnh tiễn cho chư tướng và dặn rằng:

– Bắc Phiên nhiều tướng đại tài chớ nên khinh địch, khá tiểu tâm cẩn thận thi hành.

Chư tướng đồng vâng lệnh, hăm hở đề thương lên ngựa theo Uất Trì Cung xông ra. Uất Trì Cung ra đến cửa dinh giả nạt vang lên rằng:

– Thằng Phiên con tài chi mà dám đến đây đánh phách, hôm nay ta quyết bắt sống cho đặt mi.

Rồi múa giáo tới đâm. Bửu Lâm cử thương rước đánh, đánh đặng chừng sáu bảy hiệp Bửu Lâm thấy bên Đường xông ra năm viên tướng nữa, bèn đỡ giáo Uất Trì mà rằng:

– Mi có giỏi thì đánh sức một với ta, chớ còn đông quá thì ai đánh cho lại.

Uất Trì Cung nói:

– Tại khi này mi khiêu khích, bây giờ còn kiếm chuyện trách ai?

Nói rồi kêu năm tướng áp lại phủ vây. Bửu Lâm liền quay ngựa bỏ chạy. Uất Trì Cung nạt vang lên:

– Ta đổ mi chạy đường nào cho thoát khỏi.

Nói xong liền cùng năm tướng kéo binh mã rượt theo.

Khi Bửu Lâm về đến ải, quân sĩ lật đặt mở cửa rước vào, Bửu Lâm vào rồi chuyển thân lực phá cửa ải ngã hết. Quân sĩ thất kinh hỏi:

– Công tử làm gì lạ vậy? Không sợ binh Đường ào vô đây sao?

Bửu Lâm nạt rằng:

– Ai là công tử? Khéo nói bá vơ!

Nói rồi rút roi đánh quân phiên ngã lăn nhào hết. Kế sáu tướng Đường áp tới, binh gia rầm rộ tràn vào như nước thủy triều, chiêng trống vang trời, tiếng reo dậy đất. Chém giết binh tướng Bắc Phiên chết thối vô số hàng hà.

Lúc ấy Lưu Quốc Trinh nghe báo, biết công tử đã phản rồi, lật đặt mang giáp lên ngựa kéo binh ra, vừa gặp cha con Uất Trì Cung, đánh chưa đầy một hiệp kẻ bị Uất Trì Cung đá cho một roi té nhào hộc máu, quân sĩ bắt trời ké hai tay treo sau lưng; còn bao nhiêu binh tướng của Quốc Trinh đều bị quân Đường giết thối tận tuyệt, tiếng la tiếng khóc rùm dậy vang trời, máu chảy thây chồng như sông như núi.

Khi bình định xong. Uất Trì Cung mới ngồi vào trong điện kêu Bửu Lâm mời Mai phu nhân đến. Uất Trì Bửu Lâm vâng lệnh vào phòng, thấy Mai phu nhân mặt ủ mày chau khóc than thảm thiết. Bửu Lâm mới thưa rằng:

– Xin mẹ hãy an lòng, cha con đã thấu đạt ải quan rồi, dạy vào mời mẹ đi ra mắt.

Mai phu nhân nói:

– Cha con đã thấu đạt ải quan rồi, àm có bắt được cừu nhơn không đó?

Bửu Lâm thưa:

– Nó đã bị trói bỏ nằm cù queo một đồng phơi nắng ngoài sân.

Mai phu nhân nói:

– Vậy con hãy dẫn nó vào đây rồi mẹ diện kiến cha con cũng không muộn.

Uất Trì Bửu Lâm vâng lệnh nắm cổ Lưu Quốc Trinh dẫn vào. Lưu Quốc Trinh vừa đi vừa than rằng:

– Bởi đại dương hổ nên ngày nay mới di họa như thế này.

Khi vào đến nơi Mai phu nhân điểm mặt Lưu Quốc Trinh mắng lớn rằng:

– Mi là đồ khôn nạn, hại hư danh tiết của ta, khiến cho miệng đời sỉ tiểu, bấy lâu nay chịu nhục rắng nuôi con khôn lớn, hôm nay lá rụng về cội, tội ác mi đáng xử bá đao, chớ hòng than thở.

Dứt lời nói với Bửu Lâm rằng:

– Con hãy bầm thây nó cho mẹ thấy nhữn tiền.

Bửu Lâm vâng lời rút đao bầm thây Quốc Trinh như tương nát biên. Giết Quốc Trinh xong rồi, Mai phu nhân mới bảo Bửu Lâm:

– Con hãy mời cha vào đây cho mẹ nói chuyện.

Bửu Lâm vâng mạng lui ra. Mai phu nhân mới khóc lớn lên rằng:

– Lang quân ôi! Bởi lang quân đến chậm, gặp con mà không gặp vợ sanh tiền, vì lang quân lo chữ công danh, để cho thiếp hư thân thất tiết, thế nên bây giờ liều mạng bạc, lưu luyến chi cỗi trần mà chịu tiếng nhuốc nhơ. Lang quân ôi! Đây là giờ chót thiếp xin kính chúc, giã từ...

Mai phu nhân khóc than dứt lời, bèn đập đầu vào tường tự ái. Thảm thương thay, đời người được mấy kẻ như vậy?